

המשטרה תודיע לו, אל תדאג! הרגי' עו השופט.
רק או עלה החיוך מחדש על שפתיו של התובע המשטרתי.
כאשר נשאל בעל קפה אתונה, אם הס' כיום לחתום ערבות כדי לשחרר את הצעיר שהתפרע בבית־הקפה שלו, השיב: "מה פתאום! השתגעתי?"

דרכי חיים

בדיחה

מאקברית

הד"ר ליאו לוי ירד מדירתו שברחוב קרל נטר 6 בתל־אביב ופנה ללכת לעי בודתו. כאשר הגיע לרחוב הבחין במור דעות אבל, המודבקות על בתי הרחוב

החתן והכלה

כך צולמו לא מכבר גאולה נוני, השחקנית המצליחה של אמי הגנרלית, עם בעלה המיועד, סוחר השעונים הווינאי הנרי ("הייני") לידר. גאולה נוני הכירה את הייני לידר לפני עשר שנים בערך, באמצעות בעלה הראשון, הפנטומימי הישראלי סמי מולכו.

"אני מנסה

להיות מאושרת!"

כך נולדתי. להיות אשה לצידו של גבר. ולכן — למרות כל מה שעבר עלי — ולמרות שנשרפתי קשה ארבע פעמים בחיי — עדיין חיכיתי לנסיך על הסוס. לא היה איכפת לי אם יבוא אפילו על קורקינט — העיקר שיבוא.

הייני הוא

גבר אידיאלי

פיתאום — לפני חודשיים — הוא באמת בא. הייני (הנרי לידר) נפל עלי מהשמים. הוא בן 32, גרוש, ויש לו ילדה בת חמש.

אני מכירה אותו כבר מלפני עשר שנים — מן התקופה שבה גרתי בווינה, יחד עם סמי מולכו. באותו זמן הייתי כלה צעירה — ומאוהבת עד למעלה מן הראש — וכמובן שלא שמתי אליו לב במיוחד. בעיני — הוא היה סתם בחור יהודי נחמד, שנהג לבלות יחד איתנו. חוץ מזה, הוא גם ידע עברית, מפני שמגיל שנה עד גיל שמונה הוא גר בארץ. בילינו עימו לעיתים תכופות.

בכלל, שכחתי ממנו. לא ראיתי אותו במשך כל השנים. ניפגשתי איתו שוב באוגוסט השנה. הוא בא להצגה, וניגש אל מאחורי הקלעים. התיידדנו — ותוך זמן קצר הפכה הידידות לאהבה. להייני יש הכל כדי לעשות ממני אשה מאושרת. אמנם הוא לא מיליונר — אבל יש לו סוכנות להפצת שעונים גדוריים — והוא חי יפה.

בשבילי — העיקר הוא שאוכל להתפתח לצידו בצורה עצמאית. קודם כל — הוא לא יפריע לי בחיי המיקצועיים. חוץ מזה — הוא מבין שאין להפריד ביני ובין הילדה.

הייני הוא גבר אידיאלי עבורי. יחד איתו — אוכל לשמור על כל הדברים הטובים, מן התקופה שבה הייתי לבד — ולהוסיף להם את מה שחסר לי במשך

האם והבת

גאולה נוני, בתה שרונה, שחגגה השבוע את יום־הולדתה. לחגיגה זו הביא בעלה הראשון מתנה מבעלה השלישי.

תמיד הייתי טיפוס אופטימי. למרות כל מה שעבר עלי — המשכתי לקוות.

נכון שבזמן האחרון הצלחתי מאוד באמי הגנרלית — אבל זה לא הספיק לי.

אצלי — הצלחות בתיאטרון הולכות תמיד יחד עם כישלון בחיי הפרטיים. פחדתי מזה.

אמנם יש לי ילדה נהדרת — שרון, ואנחנו גרות ביחד בדירה נאה — אבל אני לא שייכת לסוג הנשים היכולות לחיות לבד.

מנהליה הינם השחקן אסי דיין והבמאי בועז דוידסון. הם בחרו בשמו כדי להסיר קטע לסרט.
זה כבר היה יותר מדי עבור הד"ר לוי — שמודעות האבל ובהן שמו יופיעו ברט. הוא פנה לעו"ד מרדכי ברייהודה, שהגיש בשמו לבית־משפט השלום בתל־אביב בקשה לצו מניעה שיאסור על אסי דיין ובוועז דוידסון להקרין קטעים המציינים את מודעות האבל בסרטים, וכן תביע עת נזיקין בסך של 3,000 ל"י לפי חוק לשון הרע.

הסביר ד"ר לוי: "לא כל כך מעניין אותי הכסף כמו שאני רוצה שיהיה להם ברור שאין הם יכולים למען פירסומת לסרט שלהם לעשות צחוק מבן־אדם."

מחירים

הפגנת

יחיד

"הצרה עם מזג־האוויר," אומר הפתגם האנגלי, "שכולם מדברים נגדו אבל אף אחד לא עושה שום דבר נגדו!"
השבוע אפשר היה להחיל את אותה אימרה על מחירי הנסיעות באוטובוסים בישראל. האמרת המחירים בשיעור של 40% במקום 20 האחוזים המובטחים על ידי משרד־התחבורה, עודרה גל של התמרמרות. אבל אף אחד מרובבות הנוסעים לא עשה דבר, מלבד לקטר.

אף אחד, מלבד פנתס ברמן, 20, עולה חדש מארצות־הברית, תלמיד השנה ה־שנייה בחוג לעבודה סוציאלית באוניברסיטת תל־אביב. בשעות הצהריים של יום השישי האחרון, הוא יום עליית המחירים, התייצב ברמן הממושקף והמזוהר קן ליד תחנת היציאה של אוטובוס מס' 25 ברחוב מרכז בעלי מלאכה בתל־אביב, כשבדיו שלט כתוב בכתב־יד: "היתבי שו! 40% העלאה יש! שירות — אין!" סיפר ברמן מה גרם להפגנת היחיד הספונטאנית שלו: "נסעתי בבוקר מ־קולנוע מקסים ליפו. נאלצתי לנסוע ב־שני אוטובוסים מפני שאין קו ישיר. בסך הכל שילמתי, הלוך וחזור, 30 אגורות יותר מאשר אתמול. איך יתכן דבר כזה! מדוע כולם מסכימים לכך? מדוע כולם שותקים?"

כמו כבישים. ברמן לא הסתפק בה נפת הכרזה המאולתרת שלו, התגרה ב־נוסעים שהצטופפו בתור לאוטובוס: "אתם כמו כבישים! הולכים לאן שמובילים את־כם!"

"לפני כמה חודשים רציתי לעלות עם חברתי לאוטובוס," זעק ברמן, "הנהג סגר את הדלת בדיוק כשעלינו. רגלה של חברתי נתפסה בדלת. הוא יכול היה לפחות לבקש סליחה. אבל זה לא עלה בדעתו. האם בעד זה צריך לשלם תוספת של 40%?"

"אתה צודק!" היתה תגובת רוב הנוסעים שהשתתפו במחאה, עלו לאוטובוס

מוחה ברמן, "תשלמו עוד!"

הקטן והסולדי. כשהתקרב ראה להרדתו שהמודעות מודיעות בצער וביגון על מור־תו של האופה ליאו לוי.

הדוקטור למוסיקולוגיה היה נועם. לא רק שהפכו אותו למת אלא שגם החליטו להתעלם מכל שנות פעילותו בהן הספיק לעשות דוקטורט, לעבוד כעתונאי, לעסוק בפוליטיקה וכן להיות מרצה וחבר־מח־קר באוניברסיטה העברית בירושלים. הם הפכו אותו לאופה, מקצוע שבו עסק תקורי פה מסויימת כאשר הגיע ארצה מאיטליה. תחילה לא ידע מי חמד לו לצון. הוא לא יכול היה להעלות בדעתו מי מאויי־ביו יכול היה לחשוב על מחיחה מאקב־

בצער רב הרינו להודיע על פטירתו
בשיבה טובה
של האופה
ליאו לוי
ההלויה תצא מנחתו רח' נטר 6
המשפחה

ד"ר לוי ומודעת האבל
"בצער רב..."

ושילמו את המחיר החדש. "זה לא הפעם האחרונה שאתם משלמים יותר," ניסה ברמן בפעם האחרונה להסית את הנוסעים, "עכשיו, כשראו שאתם שותקים, יבקשו עוד תוספת, ואתם שוב תשלמו!"
אחר־כך, קיפל את השלט ונסע באי־טובוס הביתה.

רית כזו. התשובה באה מאליה כאשר צוות שהיה מוכר לו מאוד החל מסריט את ההתקהלות סביב מודעות האבל של עצמו. היו אלה שכניו לבית, מהדירה שמול דירתו. רק אז נזכר הד"ר לוי ששכניו הינם למעשה אנשי חברת חצי־חצי בע"מ, העוסקת בהפקת סרטים ושי-